

Az otthon hívogató fénye

Karácsony a fények ünnepe is. Az ünnep eredetét vizsgálók előszeretettel hivatkoznak a pogány napisten ünnepére, amelyet az őskeresztyén egyházak Krisztus születésének ünnepévé formáltak át. Ám ezzel az ünneppel együtt jött a fény is. Bevallom őszintén, én ezt egyáltalán nem bánom. Ünnepléseim során nem a pogány ünnep fényére gondolok, hanem arra, hogy az éjsötétben felcsillanó fény, a betlehemi csillag világító sugara, és az a fényesség, amely a pásztorokat "körülragyogta", Istentől jövő biztatás a bűn sötétjében élő embernek. A fény messziről jön közénk, az Atyától, aki elküldte Fiát, Jézust, hogy világosságként jelenjen meg közöttünk. Nekünk hívó embereknek ezt mutatják eszünkbe az ünnepi karácsonyfagyertyák, és a sziporkázó csillagszórók fényei is.

Karácsony éjszakáján egy távolból világító fény tűnt fel a betlehemi égen, az otthon hívogató fénye, amely sugarával bátorítja az elveszett embert, s melynek ragyogása szívet melengetően sugárzik, hirdelve azt, hogy van remény, mert a betlehemi jászolbölcső mélyén ott pihen az Égi Kisded, aki által az Atya kinyilvánította válogatás nélküli szeretetét mindenkinek. „Lássátok, milyen nagy szeretetet tanúsított irántunk az Atya” – írja János. Ezen az éjszakán Isten azt üzeni nekünk, hogy az Ő gyermekei lehetünk, Fia által, akit világosságként küldött közénk. Általa „Isten gyermekeinek neveznek minket és azok is vagyunk.” (1Jn 3,1) Ha elfogadod Jézus Krisztust, az Isten Fiát, akkor számodra azt jelenti karácsony ünnepe, hogy már messziről látod az otthon hívogató fényét.

Egykor a dicsőség fénye az éjszaka kellős közepén ragyogott fel. De ki látja ezt ma? Az a szív, amely megnyílt az igazi látásra és ébren figyel az Úrra.

Marosi Nagy Lajos

GYERMEK SZÜLETETT NÉKÜNK!

Isten ajándékát megkapta az emberiség. Jó kétezer évvel ezelőtt Urunk úgy látta, hogy elérkezett az idő teljessége, nem várhat tovább. Az értünk érzett olthatatlan szeretet testet öltött, gyermekké lett, megszületett.

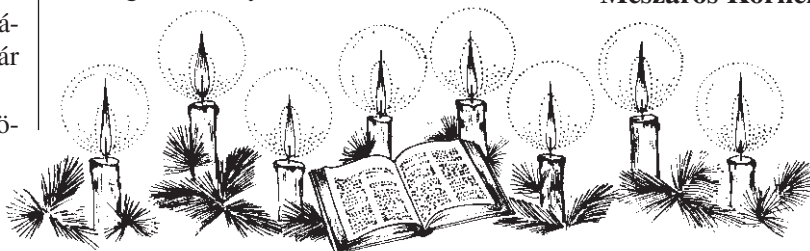
Kimondhatatlan ez az ajándék. Hogy képes valaki annyira szeretni ellenségeit, a vele szembe fordulókat, hogy a legdrágábbját nekik adja. Erre ember nem képes. Igazságérzetünk bosszút, megtorlást igényel, s gyakran önelégülten meg is tesszük, meg is magyarázzuk.

Valaki képes volt arra, hogy ne így gondolkodjon. Úgy szerette a világot, hogy elküldte Egyszülöttjét, a Mindent. Eljött, hogy megkeresse, megszabadítsa, üdvözítse az emberiséget. Erről szól karácsony ünnepe. Ezt kiáltja a hírnök a betlehemi éjszakába – a mennyből érkezve: „*Ne féljete! Üdvözítő született!*” És felcsendül az elkápráztató kórus csodás éneke: „*Dicsőség mennyben az Istennek, Békesség földön az embernek...!*” Talán az angyalkórus sem érti egészen, hogy miért? Emberi értelmünk nekünk is kevés ahhoz, hogy megértsük, miért? Miért szeret minket így? Miért jött a földre kisgyermekként, miért élt itt több mint három évtizedet, miért ment a Golgotára? „Mért szeret engem így?”.

Fölfoghatatlan, mégis egyszerű a válasz. Azért, mert Isten a szeretet. A SZERETET. A legnagyobb, amit szeretetből el lehet képzelni. Ami nem emberi kategória, amibe belefér az egész világ, az egész emberiség. Te és én. Mi mindnyájan.

Legyen 2006 karácsonyának ünnepén hangsúlyos a köszönet. Méltatlanságunk tudatában jöhetünk Urunk elé, és ajándékára válaszolva hozhatjuk a tőlünk telhetőt. Hódolatot, szolgálatot, engedelmisséget, az életünket. Nem sokat érők ezek, de nekünk ennyink van. Tegyük oda mindet az ünnepelel. Ő kézbe veszi, aztán magához ölel és azt mondja: köszönöm. Az enyém vagy, szeretlek téged! Így lesz boldog karácsonya és így lehet neked is boldog karácsonyod!

Mészáros Kornél

**KARÁCSONY FÉNYE, KRISZTUS SZERETETE TÖLTSE BE
MINDANNYIUNK SZÍVÉT EZEN AZ ÜNNEPEN!**

A világ tele van Isten csodáival

„Elmentek tehát sietve, és megtalálták Máriát, Józsefet és a jászolban fekvő kisgyermeket. Amikor meglátták, elmondták azt az üzenetet, amelyet erről a kisgyermekről kaptak, és mindenki, aki hallotta, elcsodálkozott azon, amit a pásztorok mondtak nekik. Mária pedig mindezeket a dolgokat megőrizte és forgatta szívében. (Lk 2,16-20)

Akkor is történnek csodák, amikor mi nem tudunk róluk. Mária és József körül a karácsonyi éjszaka éppen olyan volt, mintha egy közönséges gyermek született volna. Semmi égi jel nem mutatott arra, hogy Isten nagy dolgokat cselekedett. Ugyanakkor a mezőn csodát láttak a pásztorok. Isten nem annyi csodát tesz amennyit észlelünk. Jézus azt mondta: „Az én Atyám szüntelenül munkálkodik, én is munkálkodom.” A világ tele van Isten csodáival. Az a kérdés, hogy felismerjük-e a különböző csodákban Isten hatalmát, jelenlétét és munkáját?

Néha idő kell ahhoz, hogy felfedezzük életünk elmúlt eseményeiben Isten csodatételeit. Nem telt bele sok idő, amikor Mária már megtudta, hogy az ő életében milyen csoda történt és, hogy amikor körülötte csak a parányi mécs világított bele a karácsonyi éjszakába, kint az ég világossága Isten dicsősége ragyogta tele a világot. Ne gondoljuk, hogy Isten tétlen akkor, amikor annak semmi jelét sem látjuk. Türelmesen kell várunk, amíg felfedezzük, milyen csodát tett értünk az Úr.

Isten országa olyan ebben a világban, mint a szántóföldben elrejtett kincs. Nem nagy zajjal, pompával, fényességgel jött el a világba Isten országa, hanem csendben, szinte észrevétlenül. Csak a hit emberei ismerhették fel a megszületett gyermekben Isten országa királyát. Jézus

mennyei dicsőségének nyoma sem volt azon a kisdeden. Ha egy országban trónörökös születik, ott az egész ország azzal foglalkozik. Jézus születésével Betlehemben csak néhány pásztor törődött. Isten országa azóta is el van rejtve ebben a világban. Csak azok találják meg, akik keresik, és mindent odaadnának érte.

Az első mindig Isten dicsőítése, csak azután következik az evangéliumhirdetés. Az angyalok pontosan alkalmazták a helyes sorrendet, amikor énekeltek. Mi szívesebben vennénk, ha fordítva volna és mindig az volna a legfontosabb, hogy mit kapunk mi Istentől, Istenből. Isten révén, azután, ha már mindent megkaptunk, vagy legalábbis

is megkaptuk azt, amire nagyon vágytunk, akkor dicsőítenénk is Őt. Az angyalok énekének az a tanulsága, hogy Isten dicsősége minden előtt való, nem függ semmitől, a hálánktól, megelégedettségünktől. Félő, hogy a legtöbbet azzal vétezzünk, hogy adósok maradunk Isten dicsőítésével. Kevesebbet magasztaljuk Őt, mint ahogy megérdemli.

A pásztorok hitének kevés is elég volt Jézus felismeréséhez: az angyal-

nak az a felvilágosítása, hogy a gyermek bepólyálva fekszik a jászolban. Sok embernek egy életen át hallgatott igehirdetés sem elég ahhoz, hogy felismerje a megfeszített és feltámadott Krisztusban Isten megváltó Fiát. A hit hallásból van, a hallás Isten igéjéből. Vagyis Isten üzenetének a meghallásából támad a hit. Különös kegyelme Istennek, ha kevés is elég a hithez.

A keresztyén bizonyágtétel tartalma mindig az, amit Isten mond. A pásztorok azt mondták el Máriának és Józsefnek, amit nekik Isten üzent az Ő angyalával. Mi is mindig azt mondjuk el másoknak, amit Isten igéjéből megértettünk.

Imre Ernő gondolatai
Presbíter 2004.december

Örök magasztalás és dicséret

illessen Téged, Mennyei Atyánk, mert úgy szeretted a világot, hogy egyszülött Fiadat adtad érte. Megengedted, hogy megszülessék, és testvérünk legyen. Hogy élhessünk, megengedted, hogy Benne az örökélet közénk jöjjön. Hogy megvilágosodjunk, megengedted, hogy maga a Világosság szálljon alá sötétségünkbe. Hogy gyermekeid lehessünk, Fiadat kicsiny ember-gyermekké formáltad. Én Uram és én Istenem, mily csodálatos bölcsességgel és kegyelemmel mentettél meg engem! Hódolva imádlak Téged Fiad jászolbölcsőjénél. Ne vesd meg csekélyke hálaadásomat és dicséretemet, Jézus Krisztusért! Ámen.

Kempis Tamás

És ha nem született volna meg?

Tegyük fel, hogy Augustus római császár uralkodása idején, a júdeai Betlehemben, egy názareti házaspárnak nem született volna meg egy Jósua-Jehosúa-Jézus nevű elsőszülött gyermeke! Mi lett és mi nem lett volna? Ime, néhány lehetséges válasz:

BIBLIKUS VÁLASZ

Isten ígéretei beteljesülésére máig is várhatnánk (Zsid 1,1–2). Őbenne nemcsak Isten ígéretei váltak valóra, de Vele Isten maga jött be láthatóan (Jn 14,9) ebbe a mi világunkba (Jn 1,14).

TÖRTÉNETI VÁLASZ

Hiányzott volna a keresztyénség, mint a világtörténelem egyik legerősebb motorja. Kulturális, szociális, humanitárius beállítottsága évszázadokon át előre vitte az emberiség nagyobb részét. De: nem lettek volna kereszteshadjáratok, nem pusztított volna sem az inkvizíció, sem a boszorkányüldözés, fölösleges lett volna reformáció és ellenreformáció, a pápaság és császárság harcait, a harmincéves háborút és az eretneküldözést is megtakaríthatta volna magának az emberiség.

MŰVÉSZETTÖRTÉNETI VÁLASZ

Nem született volna meg Michelangelo Pietája és Sixtusi kápolnája, Munkácsy Ecce homoja, Grünewald Isenheim-i oltára, a Notre Dame és a Jáki templom, vagy ezer katedrális, dóm, templom és kápolna, amelyek közül ma is sok tartozik a világörökség kincsei közé. Nem lennének kálváriák és katakomba-művészet.

SZOCIÁLPOLITIKAI VÁLASZ

Évszázadokon át élhetett volna örökös rettegésben az emberiség, mert vajon ki vállalta volna fel a bajbajutott, megbetegedett, lerongyolódott emberiség nyomorát? A kórház és menhely ugyan nem keresztyén találmány, de hogy abban szeretettől és irgalomtól indítatva, önzetlenül szabad segíteni minden rászoruló, az egyedül Krisztus követői munkájára jellemző. Világunk sok neuralgikus pontján ma is keresztyén intézmények tartják az üldözöttekben, menekülőkből, reménytelen betegekben a lelket.

A ZENETÖRTÉNÉSZ VÁLASZA

Nem lenne kincsünk a Tedeum és a Magnificat, Bach H-moll miséje és passiói, Händel Messiása és Liszt Ferenc Krisztus-oratóriuma. Nélkülöznünk kellene a karácsonyi ünnepkör körül keletkezett ezer meg ezer népeket és a korálokat, magyar népdalkincsünk tetemes részét és az amerikai néger spirituálékat.

MŰVELŐDÉSPOLITIKAI VÁLASZ

A keresztyénség egyik legkorábbi törekvése az volt, hogy kivezesse az emberiséget a tudatlanság sötétségéből. Az ókornak is voltak iskolái, de azok a keveseket és kiváltságosakat szolgálták. A keresztyénség volt az általános, mindenki számára elérhető tanulás felfedezője és elindítója. Nélküle elképzelhetetlen lenne mind a felső, mind az általános közoktatás.

AZ ÉN VÁLASZOM

Jézus nélkül soha nem találtam volna meg az Istenhez vezető utat. Bámulatba ejtett a minden ember számára feltétlenül meghirdetett és gyakorolt bűnbocsánata. Ő adta vissza az önértékelésemet is. Tőle tudom, hogy olyan Atyám van, akinek szemében fontos vagyok. No meg azt is, hogy a másik ember, a felebarát, de még az ellenség is szeretetet várhat el tőlem, amit nem tagadhatok meg.

ÉS MI A TE VÁLASZOD...?

Miért?

*Miért, hogy Ő, kit angyalének dicsért,
Költötte ránk szerelme kincseit?
Vagy mint a pásztor: elveszett után járt,
Elmémmel fel nem foghatom, miért?
De azt tudom, hogy Máriától származott;
Hogy Betlehemben jászolágya volt;
Hogy Názáretben élt és ott volt otthona.
Ím, így jött el Ő, a világ Megváltója.*

*Nem érthetem: miért szenvedett némán,
Békéje fénylik Koponya hegyén,
Szíve miért szakadt meg a kereszten,
Tövishől mért kapott ott koronát?
De azt tudom, hogy megtört szívek orvosa;
Bűn, félelem tüzét megoltja Ő;
Megterhelt lélek láncait leoldja.
Ezért jött el Ő, a világ Megváltója.*

*Miképpen hódolnak előtte népek,
Hogy kormányozza földi birtokát,
Kelet-, Nyugatnak, bűnösnek, a bölcsnek
Szomját hogy oltja: meg nem mondhatom.
De azt tudom, hogy dicsősége felragyog,
Hogy amit Ő vet, Ő aratja majd;
Győzelme napja nem sokáig várát:
Megismerik Őt, a világ Megváltóját.*

Czakó Jenő fordítása

Ha csendben lennél

*Ha csendben lennél... Lenne rá okod,
Tán felfigyelnél, mint a pásztorok.
Ők hallottak és láttak, mert lehet
Az éjszakában angyaléneket
Hallani, csak a lélek csendje kell
Hozzá, mikor nem ember énekel,
Mikor VALAKI nyitja füledet,
S az Ég, a Föld, a Lélek, az anyag
Beszélni kezd mind, vagy visszhangot ad.
Ha csendben lennél, szinte hallanád
A molekulák termikus zaját,
Sőt hallanál – a földi zaj helyett –
Égi Igét és angyaléneket,
Szívig elérőt és csodálatost,
S véget nem érő ünnep jönne most!*

Füle Lajos

LANTPENGETÉS

Akkor ragyog fel a világosság egy ember életében, amikor a legcsekélyebbért is köszönetet tud mondani.
(Fr. von Bodelschwingh)

Milyen jó, hogy ádvent után jön a karácsony – s aki így előre tekint, annak a Golgota egyszerre a jászolbölcsőt és a keresztet is jelenti, s tudja, hogy mindez már kétszen volt Betlehemben.

(Dag Hammarskjöld)

Abból táplálkozik leginkább a lélek, aminek nagyon örül.
(Augustinus)

Uram, adj világosságot, hogy lássam utadat. Uram, adj erőt, hogy járjak utadon! Uram, adj szeretetet, hogy végigjárjam utadat! Adj erőt, hogy minden erőmmel a Te akaratodat teljesítsem, szeretetben!

(Rabindranath Tagore)

Mindig boldog érzés arra gondolni, hogy még kamasz dzsekit viseltem, amikor bemerítkeztem az Ő nevében. Még fel sem vettem a férfiöltönyt, szívem már teljesen az övé lett és eltemetttem Vele együtt. Bárcsak még korábban történt volna!
(C.H. Spurgeon)

Legenda, vagy igaz történet?

Legenda vagy igaz történet-e az, amit az evangélisták a karácsonyról leírtak? Úgy gondolom, hogy három megjegyzés félig-meddig már el is döntheti ezt a gyakran ismételt teoretikus kérdést.

Az első

Kétezer éves történelme során a keresztyénség sikeresen védett ki minden támadást, amely Jézus történeti voltát kérdőjelezte meg. Ennek részletezése helyett nyugodtan megállapíthatjuk, hogy időszámításunk kezdetén élt egy *Jósua-Jehosúa-Jézus* nevű személy, aki Betlehemben született, Názáretben nevelkedett, viszonylag nagy embertömegeket mozgatott meg megragadó szavaival, csodadoktor hírében állt (és ezt sokan ki is használták), zsidó főpapi nyomásra a római megszálló hatóság helytartója keresztre feszíttette, de ő harmadnapra újra megjelent tanítványainak. Akit történeti személynek ismerünk így el, annak, a dolgok természetes rendje szerint, meg is kellett születnie. Aki ma tehát az újra meg újra felbukkanó mesevel jön, hogy Jézus állítólag soha nem is létezett, az meglehetősen vesztett ügyet képvisel.

A második

Ehhez azonban azonnal hozzá kell tenni azt a tapasztalatot, hogy az ókorban a leghíresebb személyekről is tudták ugyan, hogy egyszer megszülettek, de megszületésüknek távolról sem tulajdonítottak olyan jelentőséget, mint ma. A fontos az volt, hogy élt egyszer egy Szókratész vagy Hamurabbi, Nagy Sándor vagy Xerxész, Cézár vagy Hannibál, de a születése körülményei annál kevésbé voltak érdekesekek.

Tulajdonképpen így gondolkoztak a keresztyénség korai nemzedékei is. Ha mártírjaikat kivégezték, azok halála volt nagyon fontos (hiszen még a naptárunk eredete is a mártírlistákra megy vissza), sőt ezt a napot tartották (újja) születésüknek, de nem nagy érdeklődést mutattak az eredeti születésük iránt. Ezt onnan is tudjuk, hogy a nagy egyházi tanítók három évszázadon át gúnyolódta afölött, hogy a „pogányok” milyen nevetséges ceremóniákkal ünneplik istenségeik születésnapját! Bár Máté és Lukács leírta Jézus születésének körülményeit, de a gyülekezetek nem gondoltak arra, hogy a születést magát meg is kellene ünnepelni. Aki tehát azt gondolná – amit ma el sem tudunk képzelni – hogy a keresztyénség nem élhet meg karácsony megünneplése nélkül, az megtagadná három évszázad keresztyénségét, amely bizony – hihetetlenül hangozzék bár – megélt nélküle.

Mintegy 350 évvel ezelőtt egy híres angol bibliakutató, *John Lightfoot* vont a kétségbe először Jézus születése dátumát, mire a londoni anglikán papok annyira fellelkesültek, hogy törölni akarták karácsonyt a naptár-

jukból. A királyi udvarnak kellett erélyesen közbelépnie, nehogy botrány legyen a klerikális zendülésből. – De még közelebb is léphetünk: az oroszországi kommunista uralom kezdetén megszüntették a karácsonyt, ill. munkanap-pá nyilvánították. Ám ezt a hetven évet is túlélte a kereszt-yénség nagy ünnepe.

Ugyanezeket nem mondhatjuk el a feltámadás ünnepé-ről! Kezdetől fogva, évszázadokon át ez volt a legfonto-sabb ünnep, amelyet nem évenként, de hétnaponként, hetenként ünnepeltek a később vasárnapnak, vásárnapnak eltorzított “Festa Dominica”-n, azaz az Úr Napján. Ke-resztyén eleink szíve itt dobogott hangosan és pogány szem-tanú tudósítása szerint napkelte előtt jöttek össze, hogy a feltámadó nappal a feltámadott Urukát ünnepeljék.

A harmadík

Mivel a régi kereszt-yénséget Jézus születésének meg-ünneplése ennyire hidegen hagyta, annál nagyobb zavarba jött, amikor aztán mégis csak meg kellett keresnie a helyét a kalendáriumban. Legkorábban a 4. század második felé-ből ismert, hogy az egyiptomi kereszt-yén gyülekezetek megünnepele-ték Jézus megjelenését és kereszt-yelését (innen az ünnep magyarul “vízkeresztnek” elcsúfolt epifániász = megjelenés görög-latin neve), mégpedig január 6-án. De ez nem volt születésnap-i ünnep. A 221-ben megjelent első kereszt-yén világkrónika már december 25-ére tette Jézus születését. De szóba került még vagy 120 év leforgása alatt május 2, szeptember 8 és november 18 is. S csak vagy 200 évvel később rendelték el Rómában, hogy Jézus születését december 25-én, a rómaiak újévén, a győzhe-tetlen napisten (sol invictus) népszerű ünnepén kell meg-ülni. A sokkal később felállított első betlehemmel együtt ez maradt aztán a hagyományos ünnep dátuma és szokása. Ha tehát egészen pontosan és biblikusan akarunk fogal-mazni, akkor azt kell mondanunk, hogy Isten elküldte az ő Fiát megmentésünkre, s ezért mi minden év december 25-én adunk neki különösen is hálaát. Nem kimondottan szü-letésnap-i, de mindenképpen hálaadó ünnep a karácsony.

AKTUÁLIS

Úgy gondolom, hogy a gyermekek néha megszé-gyenítik Isten népét és így dicsőítik Istent. Istennek a ma este itt levő gyermekei közül egyesek soha nem val-lották meg hitüket. Mít gondolnátok, ha bemutatnám nektek azt a hat gyermeket, akikkel egymásután talál-koztam a múlt héten, és akik mind előre jöttek ezzel az őszinte szóval: „Megmosattunk Jézus vérében, és csat-lakozni akarunk gyülekezetéhez.” Ezt mondtam nekik: „Gyertek gyermekeim, örömmel látlak titeket.” Amikor beszélgettem velük és hallottam, hogy Isten mit tett értük, nagy bizalommal javasoltam őket a gyülekezet-nek. Még nem találkoztam olyan fiatal megtértekkel, akik visszafordultak. Rendszerint úgy találom, hogy azok a fiatalok, akik korán belépnek a gyülekezetbe, kitartanak, és legjobb tagjainkká válnak.

C.H. Spurgeon

Domenico Ghirlandaio: A királyok imádása

Betlehemben réges-régen

*Betlehemben réges-régen
volt egy barlangistálló.
Nem volt neki ékessége,
ellepte a pókháló.
Egyszer mégis híres lett,
Jézus abba' született.*

*Angyal vitte a hírt széjjel
pásztoroknak éjszaka.
Megtudták, hogy Betlehemben
hol a Krisztus jászola.
Többé egy sem szendergett,
Krisztust nézni mind elment.*

*Mindent szépen, jól megnéztek,
Józsefet és Máriát.
Csodálták a kis csöppset,
jászolban az ég Urát!
Angyaltól csak rettegtek,
békét Jézusnál leltek.*

*Jászoltól a keresztfáig
harminchárom év telt el,
Akkor vitte lelkünk vétkét
keresztfára örökre.
Jöjj, hát bűnös örvendezz,
vedd át tőle üdvödet!*

Révész Árpád szövege

Énekelhető a Baptista Gyülekezeti Énekeskönyv 260. dallamára

Ha Isten megajándékozna még...

Ha Isten még egy kis étellel ajándékozna meg, azt máximalisan kihasználnám. Talán nem mondanék ki mindent, amit gondolok, de meggondolnám azt, amit kimondok. Értéket tulajdonítanék a dolgoknak, nem azért amit érnek, hanem azért, amit jelentenek. Keveset aludnék, többet álmodnék, hiszen minden becsukott szemmel töltött perccel hatvan másodperc fényt veszítünk. Akkor járnék, amikor mások megállnak, és akkor ébrednék, amikor mások alszanak.

Ha Isten megajándékozna még egy darab étellel, egyszerű ruhába öltöznék, hanyatt feküdnék a napon, fedetlenül hagyva nemcsak a testemet, hanem a lelkemet is. Szárnyakat adnék egy kisgyereknek, de hagynám, hogy magától tanuljon meg repülni. Az öregeknek megtanítanám, hogy a halál nem az öregséggel, hanem a feledéssel jön.

Annyi mindent tanultam tőletek emberek... Megtanultam, hogy mindenki a hegytetőn akar élni, anélkül, hogy tudná, hogy a boldogság a meredély megmászásában rejlik. Megtanultam, hogy amikor egy újszülött először szorítja meg parányi öklével az apja ujját, örökre megragadja azt. Megtanultam, hogy egy embernek csak akkor van joga lenézni egy másikra, amikor segítenie kell neki felállni.

Mindig mondd azt, amit érzel, és tedd azt, amit gondolsz. Ha tudnám, hogy ma látlak utoljára, erősen átölelné-

lek, és imádkoznék az Úrhoz, hogy a lelked öre lehessek. Ha tudnám, hogy ezek az utolsó percek, hogy láthatlak, azt mondanám neked, „szeretlek”, és nem tenném hozzá ostobán, hogy „hiszen tudod.”

Mindig van másnap, és az élet lehetőséget ad nekünk arra, hogy jóvátegyünk a dolgokat, de ha tévednék, és csak a mai nap van nekünk, szeretném elmondani neked, mennyire szeretlek, és hogy sosem felejtelek el. Senkinek sem biztos a holnapja, sem öregnek, sem fiatalnak. Lehet, hogy ma látod utoljára azokat, akiket szeretsz. Ezért ne várj tovább, tedd meg ma, mert ha sosem jön el a holnap, sajnálni fogod azt a napot, amikor nem jutott idő egy mosolyra, egy ölelésre, egy csókra, és amikor túlságosan elfoglalt voltál ahhoz, hogy teljesíts egy utolsó kérést.

Tartsd magad közelében azokat, akiket szeretsz, mondd a fülükbe, mennyire szükséged van rájuk, szeresd őket, és bánj velük jól, jusson idő arra, hogy azt mondd nekik, „sajnálom” „bocsáss meg” „kérlek”, „köszönöm”. Senki sem fog emlékezni rád a titkos gondolataidért. Kérj az Úrtól erőt és bölcsességet, hogy kifejezhesd őket. Mutasd ki barátaidnak és szeretteidnek, mennyire fontosak neked.

Részletek Gabriel Garcia Marquez búcsúleveléből

Karácsony este

– Gondolatok 1956 szentestéjén –

Áldott szent szó, karácsony,
a lelkem mélyén várom.
A szentséges éj aranyba öltözik,
Krisztus a mennyből a szívbe költözik.
Minden csillag kétszeresen fénylik,
Jézus jászlára száll az igaz hit.
Néma harangok az éjben megkondulnak,
ünnepi homályban áhítattal búgnak.
Fohászt sóhajt lelke gazdagnak, koldusnak.

Én is zúgó harang vagyok karácsony éjjelén.
A lüktető szívem, s lelkem csüng kötelén.
Szálló harangszó szobámból a csendet kiűzi.
A karácsonyi buzgó imát Krisztushoz küldi.
Karácsonyfa helyett üres semmiség,
fenyőgallynál pislákoló gyertya ég,
Fenyőillat, gyertyafüst az ajándék,
A szent fény enyhíti fájdalom.
Mert Krisztusban van bizodalom.

Somossy Tamás

Afrikai imádság

Úr Jézus Krisztus, zsidó anya szült Téged erre a világra, babilóniai bölcsek hódoltak Előtted. Örült szíved amikor meglátad a szír asszony és a római százados hitét. Boldogan befogadtad nyájadba a görögöket, akik kerestek Téged. Keresztedet egy afrikai férfi vállai vitték. Urunk, köszönjük Neked, hogy mi, annyi nép fiai, leányai Hozzád tartozhatunk. Könyörülj rajtunk, hadd lehessünk minden népből és minden fajból örökségednek megajándékozottjai, országodnak boldog polgárai.

Mikor hisszük már el?

Ebéd közben beszélgettem egy kollégámmal, aki sok dologban példaképem. Kezdtük az abortusszal.

– Miért is ítéled el, mint hívó ember?

– Mert gyilkosság – feleltem.

– Szóval semmiképpen nem szabad ölni?

– Nem. Ott a parancsolat: Ne ölj! Nincs mögötte ha, és nincs mögötte kivéve.

– Hallottál azokról a romániai apácákról, akiket megerőszakoltak? Kértek engedélyt abortuszra, de a pápa megtagadta.

– Igaza volt.

– És erre tanítod a gyerekedet is? Ha ütik, megvédheti magát? Mi van, ha agyon akarják ütni? Nem védheti meg magát?

– Biztos vagyok benne, hogy az a helyes, ha nem alkalmazok erőszakot. Ez a törvény. Nem tudom, egy ilyen helyzetben képes leszek-e engedelmeskedni, de ettől még ez a helyes.

– És ha mást bántanak, azt nézheti?

– Nem. Odaállhat az ütés útjába.

– Szóval hagyja magát más helyett agyonverni? Erre tanítanád? Láttál már elállatiasodott embert? Beláthatod, hogy ennek a vallásnak nincs köze a gyakorlathoz.

Elgondolkoztam. Nagyon kiélezett a helyzet, de mégis mi a buktatója? Valami alapvető hiba van ebben a gondolatmenetben. Ez pedig a következő: abból indul ki, hogy miénk a döntés és a hatalom ezekben a dolgokban. Pedig nem. Istené a döntés és a hatalom is. Ha huszan akarnak is rám támadni, Ő meg tud menteni. (Ézs 41,10–14.) Nem szabad felülbírálnunk az Ő parancsait. Engedelmeskedni kell. Jézus is ezt tette. Ő se ütött vissza, nem is ezt tanítja a Hegyi Beszédben. Engedelmes volt mindhalálig – mégpedig a kereszthalálig.

Mikor ismerjük be végre, hogy Isten nélkül, a bennünk munkálkodó Lélek nélkül semmi jóra sem vagyunk képesek?! Mert akkor át tudjuk adni Neki életünket és akkor betölt minket Lelkével!

Mikor hisszük már el azt, hogy a mi Istenünk a leg-hatalmasabb, hogy Jézus már legyőzte a Gonoszt a Golgotán? Egy halálraítélt írta le az utolsó levelében, a kivégzésre készülve: minden golyó, amit egy ember szíve felé kilőnek, Isten színe előtt halad el először...?!

Hála az Úrnak!

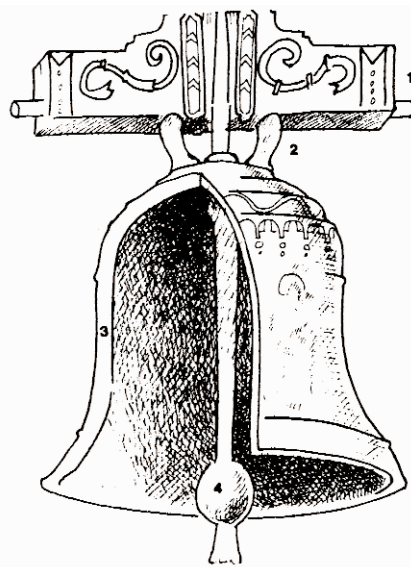
Bánné Szabó Anikó

„Ne félj, mert én veled vagyok,
ne csüggedj, mert én vagyok
Istened! Megerősítelek, meg
is segítelek, sőt győzelmes
jobbommal támogatlak.”

Ézs 41,10

Harangok hirdetik

Tizenöt évvel ezelőtt, 1990 karácsonyán hangzott fel először imaházunkban a harangok csengő hangja. Ebben az évben került fel a kis harang is imaházunk homlokzatára. Bár a baptista imaházakra nem igazán jellemző a harang, mégis csengő – bongó hangja áhítatot kelt minden Istent kereső ember szívében.

A harangok története a kolostorok életébe nyúlik vissza. Csengő, majd kisebb harang jelezte a közösség tagjai számára a közös imádság kezdetét. Írországi adatok arról adnak hírt, hogy a VI. században csengők szavával hívták össze a népet az istentiszteletre. Fokozatosan, egyre inkább elterjedt a harangok használata, és a VIII. századtól már a templomok felszereléséhez tartozott. Gyors elterjedésében jelentős szerepet játszottak a vándorprédikátorok, akik így könnyen össze tudták hívni a népet. A IX-XII. század folyamán kialakult a harangöntés művészete és a mesterek szerte a világon csodálatos alkotásokat készítettek. A középkorban fejlett iparrá vált a harangöntés, mely 78% vörösréz és 22% ón felhasználásával, domborművekkel és feliratokkal is díszített bronzharangokat készített. Amikor egy templomban több harang van, azokat megfelelően összehangolják. Így soha nem érzünk diszsonanciát, hangzásuk nyugodtságot és biztonságot sugároz.

Egy harang falára ezt öntötték: „hívja az élőket, ékesíti az ünnepeket, siratja a halottakat.” A mi kis harangjaink is ékesítik ünnepeinket, ugyanakkor hangjukkal evangéliumot hirdetnek. Legyenek ifjaink kezében sokáig az evangélium hírnökei.

MNL

Ha egyszer életem lámpása kialszik...

Jól tudják a szakemberek, hogy az évek múltával szükségessé válik az épületek állagának felülvizsgálata. A házat felállványozzák és a szorgalmas építők nekilátnak a munkának, hogy alapos ellenőrzés, és a tervek elkészítése után elkezdődhessék a felújítás, az alapos, javító munkák sorozata. Ez alatt azonban előfordulhat, akár világos nappal is, hogy merész tolvajok hatolnak be illetéktelenül a lakásokba az állványok segítségével az erkélyeken keresztül és garázdálkodnak, majd észrevétlenül távoznak.

Előfordul, hogy egy este, talán éppen vacsora közben kialszik a villany, és hirtelen sötétség támad. Vajon mi történhetett? – kérdezzük egymástól. Talán a villanszerelők dolgoznak és ezért kapcsolták ki az áramot. Igen. Nem figyeltünk eléggé a bejáratnál kifüggesztett tájékoztatóra.

Ebben a pillanatban ijedten gondoltam arra: mi történne akkor, ha az én „életem lámpása” hirtelen kialudna, akár egy szívinfarktus vagy egy közlekedési baleset következtében? Mi lenne akkor?

Ennek a bármikor megtörténhető eseménynek a lehetősége őszintén megdöbbenett és elgondolkoztatott. Mint hívő ember hiszem, hogy Jézus Krisztusban elnyertem bűneim bocsánatát és tudom, hogy akár életemben, akár halálomban kegyelme által az Övé vagyok. De felebarátaim nyugtalanítanak, mert ők a Bibliát nem olvassák, és nem ismerik az életünk számára legfontosabb információkat. Pedig egyszer mindannyiunk életében elkövetkezik a „lámpaoltás” ideje. És akkor válik igazán fontossá: elfogadtuk-e Jézus Krisztust, Megváltónk, felénk nyújtott kezét, vagy maradunk saját bűneinkben.

Jézus mondta: „Én világosságul jöttem a világba, hogy aki hisz énbenem, ne maradjon sötétségben.” (Jn 12,46) Két út lehetséges számunkra: Jézus Krisztus világosságában járni vagy a magunk útját járva Istentől távol élni. Figyeljünk Jézus Krisztus szavára, aki azt mondja: „Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam.” (Jn 14,6)

Mielőtt kialudna életed lámpása, dönts Jézus Krisztus mellett!

Jakob Peyer

Fordította: Thomán Ferencné

KITEKINTŐ

Mikor válik Betlehem múzeumává? Riasztó hírek érkeznek a Szentföldről: a zsidó-palesztin háború miatt ijesztően fogy a keresztyén arabok száma. Körülbelül 160 ezer hívőről van szó, akik úgy érzik, hogy nem csak a világ vezető politikusai nem akarnak tudomást szerezni róluk, de keresztyén testvéreik szerte a világban szintén megfélemlítik őket. Betlehem hol izráéli megszállás alatt van, úgy hogy lakosai börtönben érzik magukat, hol pedig körülzárják az izráéli tankok és szinte elvágják a külvilágtól.

A kilátástalan helyzet miatt egyre több keresztyén arab hagyja el hazáját. A nem keresztyének és zsidó telepések beözönlése amúgy is kisebbségbe szorítja őket, s ezt a fiatalok csak nehezen tudják elviselni. A világ keresztyén egyházainak össze kellene fognia, hogy egy emberként emeljék fel szavukat a háborúskodás ellen. Az imádkozó közbenjárás és anyagi segítség mellett a világ vezető politikusainál kellene nagyon energikusan tiltakozni az áldatlan állapotok miatt. De mindenütt egységesen!

Segítségére szorul ez a maroknyi keresztyén sereg, hogy otthon maradhasson, és ne kelljen életfeltételeit külföldön keresnie. Különböznél hamar elérkezhet a nap, amikor majd a Szentföldön, Jézus születése, működése, megfeszítése és feltámadása színterén, minden gyülekezeti háttér nélkül, pusztán vallásos relikviákat mutogatnak majd a turistáknak. Idegeneknek kell majd odamenni, hogy Jézusnak legalább az emlékéért még úgy, ahogy fenntartsák a zsidó vagy muzulmán hatalombirtokolók engedélyével, ha saját hazájában elfogy az Ő dicsőítése végett ott élő, a feltámadt és élő Úrról tanúsodó eleven tanítványi gyülekezet. (Útitárs)

Karácsonyi várakozás. A *Chrismon* című német protestáns havilap felmérése szerint a németek jó része nagy örömmel néz a karácsonyi ünnepek alatti családi együttlét elé. A megkérdezettek 68 %-a gondolja így, a nőknek 71 %-a. Az 1006 személy megkérdezésére alapuló felmérés szerint a válaszadóknak 55 %-a értékeli azt is, hogy karácsonyi hangulat van az utcákon is. A megajándékozottságnál fontosabb a többség véleménye szerint az, hogy ők maguk tudjanak ajándékot adni. A 40 % szívesen ad ajándékot, de csak 17 % mondta, milyen szép dolog ajándékot kapni. A megkérdezettek egy ötöde úgy nyilatkozott, az istentisztelet látogatása a legszebb élmény az adventi és a karácsonyi időszakban. Az ország nyugati részén 23 % tartja ezt így, a keleti, egykori NDK-részen 17 %. A nyilatkozóknak csak 4 %-a mondta, hogy a karácsony előtti időnek és az ünnepeknek egyáltalán nem örül. (Református Hírlevél)

A magánéletbe számúzzik a karácsony megünneplését. A *Die Presse* osztrák napilap „A britek politikailag korrekt módon ünnepelnek” címmel tudósít a karácsonynak a magánéletbe való száműzéséről. A karácsonyi énekeknek vége. A politikai korrektségéről híres Nagy-Britanniában a karácsonyt a magánszférába száműzték. A vállalatok többsége lemond a karácsonyi ünnepekről, mert túl nagy lenne a veszélye annak, hogy más felekezetekhez tartozók az eseményt sértőnek éreznék, s ezért akár perelnének is.

A *Peninsula* ügyvédi iroda körkérdése szerint a megkérdezett cégek 80 százaléka lemond a karácsonyi rendezvényről, mert a multikulturális Nagy-Britanniában szinte kínosan ügyelnek arra, hogy senki se érezze magát a karácsonyi rendezvények miatt kirekesztve vagy éppen zaklatva.

Egyes brit nagyvárosokban már tiltják a hatóságok a karácsonyi díszeket a bevásárlóközpontokban és a sétálóutcákban. Emellett a hagyományos karácsonyi rendezvényeket szekularizálják – nyilatkozta Peter Dole, a *Peninsula* munkatársa. Politikai korrektség uralkodik a brit televízióban is: a királynő mellett az idén egy teljesen elfátyolozott muzulmán nő is beszédet mond karácsonykor." (Nemzeti Hírháló)